

[Socialministeren.]

mere smidig; Erstatningens Størrelse ved større Invaliditeter kan afbalanceres efter tilskadekomnes Alder, men denne Nyordning betyder en Merudgift paa ca. 125 000—150 000 Kr. I § 40, jfr. § 41, er det i Overensstemmelse med det nye System bestemt, at det sociale Udvalg træder i Stedet for Politimesteren, naar det drejer sig om at yde Bistand ved Erstatningsbeløbenes Udbetaling og Anbringelse, og ligeledes er Reglerne for Efterladteerstatning (§ 41) bragt bedre i Overensstemmelse med de nye Principper i Forslaget om offentlig Forsorg. I øvrigt skal jeg oplyse, at man for Dødsrerstatningernes Vedkommende ikke har ment at burde forlade det nuværende Kapitalerstatningssystem.

Det tredje Problem vedrører *Forslagets §§ 25—26, Forholdet mellem Ulykkes- og Sygeforsikringen*, saa vidt Dagpengeudbetalingen angaar. Hidtil er Dagpengene efter Ulykkesforsikringen jo først begyndt at løbe fra det Tidspunkt, da Ydelse af Pengehjælp fra Sygekassen ophørte, dog senest fra Begyndelsen af den 14de Uge efter Ulykkestilfældets Indtræden, en principielt set irrationel Ordning at lade Sygekasserne bære denne Udgift, da Ulykkestilfælde jo ikke er Sygdom. Af de i Udvalgsberetningen Side 60—61 anførte Grunde har jeg imidlertid ikke turdet gaa videre end til i § 26 at foreslaa, at har Sygekasserne eller de private statskontrollerede Sygeforeninger udbetalt Dagpenge i Henhold til Folkforsikringen i Anledning af Tilskadekomst, der begrunder Krav paa Pengeydelser efter denne Lov, har de Krav paa Refusion fra vedkommende Forsikringsforbund, en næsten selvfølgelig Regel, der imidlertid vil mindske Sygekassernes Udgifter med ca. 150 000 Kr.

Det fjerde Problem vedrører de i 1927 indførte Nedskæringer, i første Række *Nedsættelsen* af alle Erstatningsbeløb med 15 pCt. Udvalget paapeger det urigtige i at skære ned gennem en saadan generel Regel, men stiller i øvrigt intet Forslag her. Regeringsforslaget gaar ud paa ganske at ophæve denne Nedskæring i den gældende Lovs § 22, hvorved Udgiften forøges med 1,1 Mill. Kr., jfr. Bemærkninger til Forslagets S. 25—26. Til Gengæld anser Regeringen det ikke for praktisk gennemførligt samtidig at forhøje det i § 41 fastsatte Maksimum for Aarslønnen 2 100 Kr. til 2 700 Kr., som af Hr. L. D. Rasmussen foreslaaet, en Merudgift paa ca. 1 Mill. Kr., hvorom jeg i det hele nærmere henviser til Beretningen S. 62—64. Ved Ophævelsen af 15 pCt. Nedsættelsen vil

nemlig alle, hvis Aarsløn ligger over 2 100 Kr. — for Dagpengeberegninger 2 363 Kr. —, faa en Forhøjelse paa 17,6 pCt., og videre mener man ikke at kunne gaa, hvorimod man i Overensstemmelse med Udvalgets Forslag — for at undgaa oplagt Overforsikring — har ophævet de nugældende Minimumssatser for Aarslønnen, undtagen for unge Mennesker, jfr. § 46, Stk. 6., og ligeledes har tiltraadt Udvalgets Forslag om at udvide Raadets Adgang til at ansætte Aarslønnen efter Skøn ogsaa for unge Mennesker under 21 Aar, idet det maa anses for ubilligt overfor disse, hvor det drejer sig om virkelig varig Invaliditet, altid at skulle være bundet af et Indtægtsbeløb, der ligger væsentlig under, hvad de som voksne vilde have tjent, hvis Ulykken ikke havde ramt dem. I § 46, 3die Stykke, har man endelig indført en Ændring, hvorefter selvstændige erhvervsdrivende kan tegne deres personlige Forsikring efter en lavere Aarsløn end 1 200 Kr. for derved at give dem Adgang til at forsikre sig for en lav Præmie.

Det femte Spørgsmaal, Udvalget har drøftet, vedrører *Arbejderforsikrings-Raadets Organisation*. Som et Led i Simplificeringen har jeg ment, at de nuværende 3 Afdelinger maatte kunne slaas sammen til een, hvorved tillige større Ensartethed i Afgørelserne vilde opnaas. Den specielle sønderjydske Afdeling maa derimod forblive urørt. Som Forholdene i det hele har udviklet sig i Aarenes Løb med den store Stigning i Sageres Antal, den faste Praksis for disses Bedømmelse af Administrationen og Umuligheden af for selve Raadet at tage Del i alle Spørgsmaals Afgørelse, vil en fornuftig Forenkling heller ikke kunne skade nogen berettiget Interesse. Udvalget oplyser saaledes i Beretningen S. 66, at f. Eks. i 1928, hvor Antallet af Sager var 12 150, blev kun 5 000 afgjort af Raadet ved en formelig — og man kan vist rolig for det overvejende Antals Vedkommende tilføje: *formel* — Kendelse med Hensyn til Invaliditetens Størrelse. Det er jo imidlertid aldrig i dette Land nemt at gaa til en Forenkling af allerede oprettede Administrationer, og Udvalget saavel som Arbejderforsikrings-Raadet selv, dog med Undtagelse af Frk. Black, quam nomino honoris causa, er derfor meget lidt tilbage for en virkelig Reform paa dette Omraade. Jeg foreslaar dog, at man her skærer igennem og følger Administrationskommissionen, hvorfor nærværende Forslag i § 8 gaar ud paa Oprettelsen af et Direktorat, hvis Kompetence nærmere angives i § 9. I § 11 findes da Forslaget om det nye Arbejderforsikrings-Raad eller, rigtigere betegnet: Ulykkesforsikringsraadet,